

de eller nogen som helst anden for at være med i debatten i Danmark.

Dette er også lidt en kommentar til forordet til den anden rapport, NGO'erne fremkom med – med statens bidrag – som baggrund for den rapport, regeringen udsendte. Man behøver altså ikke tilladelse for at være med i debatten i Danmark, og vi behøver heller ikke at bekymre os over det. De er velkomne alle sammen. Lad tusind blomster blomstre osv. Det er ganske enkelt linjen.

Så noterede jeg mig, at fru Svanholt fandt, at uden NGO'ernes indsats var papirerne blevet meget ringere, men lige inden havde fru Svanholt fået udtrykt, at det, der foreligger, egentlig ikke var særlig godt. Et eller andet sted derimellem kan vi måske finde noget, vi med en lidt frimodig omgang med sproget kunne kalde sandheden.

Til hr. Jerup vil jeg sige, at spørgsmålet om gældslettelse er en utrolig central problemstilling. Denne konference, dette topmøde har på intet tidspunkt været tænkt eller opfattet som den lejlighed, hvorved man skulle kunne løse ulandenes gældsproblemer som sådan. Det afgørende er, at vi bruger muligheden her til at presse på for også om muligt at skabe ny dynamik i de forhandlinger, som har været i gang i forvejen, og som skal fortsætte efter mødet.

Det afgørende er sådan set, at der kommer skub i den proces i forbindelse med topmødet i København, og jeg mener, man må konstatere, at allerede de tekster, der er der nu, leverer det skub. Men vi så det altså gerne som noget, der blev endnu større.

Om verdenshandelsproblemerne, som hr. Jerup var inde på, vil jeg bare sige, at på side 45 og på side 56 vil hr. Jerup kunne finde – også uden skarpe parenteser – en tekst, som netop forholder sig til spørgsmålet om virkningen for de dårligst stillede afrikanske udviklingslande i henhold til Uruguayrundens implementering, og det viser, at selve spørgsmålet altså er om ikke løst så i hvert fald sat meget klart på dagsordenen.

Hr. Melchior var til sidst inde på spørgsmålet om, hvorvidt 20:20-princippet nu også har en sådan definitiv klarhed, at det virkelig siger noget om tingene.

Jo, det er jo det, der har været problemet med at få alle lande til uden videre at klappe i hænderne over, at det var en fantastisk måde at stille det op på. Havde der været den klarhed sådan rigtig for alvor, havde man jo ikke nu siddet og

diskuteret, om man skulle vedtage princippet eller ej; så havde man siddet og tævet i procenterne og sagt: Nej, vi skal ikke have 20:20-princippet, vi skal have et 21:18-princip eller sådan noget. Vi ved alle sammen godt, at det er en vimpel, man vifter med, men det har en stor pædagogisk kraft, for det siger på en enkel måde noget om en gensidig forpligtelse. Det er derfor, vi synes, man skal bruge det som en begyndelse på en målestok.

Jeg vil lade dette være afslutningen. Jeg synes, det har været en særdeles konstruktiv debat. Den dybe uenighed, debatten har vist mellem et enkelt parti og resten af partierne, er næppe noget, der er kommet bag på mange i dag. Jeg vil gerne takke for den bredde, der har været i opslutningen omkring dagsordenen fra regeringspartierne og V, K og SF. Jeg er utrolig glad på regeringens vegne over, at vi leverer en dagsorden med den enighed og med det indhold i dag, få dage før det hele går løs, og jeg glæder mig fortsat til opfølgningen, også selv om dagsordenen på en række punkter selvfølgelig er en lidt ambitiøst formuleret spiseseddel. Men jeg forpligter mig jo altså til at arbejde for det, der står i den, og det har jeg ingen skruper over for.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Ja, der må være nogen, der siger noget, mens salen fyldes.

Jeg vil gerne sige til udviklingsministeren, at desværre er tiorerne jo afskaffet. Ellers ville jeg gerne have overrakt ham en lille pose af dem med tak for hans sluttale her, især selvfølgelig de første bemærkninger, som var hans svar til den diskussion, som fru Hanne Severinsen og jeg i fuld harmoni havde ført med hinanden.

Om ikke mit indlæg har gjort anden gavn, så har det da fungeret som en centring til ministeren, så han kunne aflevere de ord, som jeg fuldt ud kan støtte og bakke op bag med den lille reservation, at ord alene gør det nu altså alligevel ikke.

Selv med den bedste vilje bag ordene: Uden penge gør det ondt, som pigen sagde. Der skal sandelig midler til, og der skal energi og vilje og meget andet til, før det hjælper, og jeg er glad for, at ministeren er udstyret med den gode vilje og de gode ord, og at vi i fællesskab også udstyrer ham med en pose penge.

Så vil jeg gerne komme tilbage til den ros og anerkendelse, jeg gav til ministeren og embeds-